

17. KDY UŽ ZHASNEŠ

Aneta Měsíková

Nečekaně se propadáš
Odpovědi hledáš ve tmě
Neumíš určit nepřítele.
Každý
soudivý pohled
křišťálových a platanových očí.
Jedině ty s hlubokou černou propastí.
Patetická nenávisť všednodennosti osob.
Přehlédnutá clona.
Melancholická šílenost.
Ze smíchu se stal jediný
únik není v nabízených možnostech.
Bez něj nemají dny smysl.
Nezavěšujte (se), prosím.
Prioritizace vrozeného dramatického cítění.
Nesnáším vás a bolí mě z toho hlava.
Volaný právě hovoří
ani ho mít nechci.
Dialog s mou insomnií
jedinou jistotou na konci dne.
Za okamžik budete spojeni
ničemu to nepomůže
je ve mně. Vždy bude.
„Tak kdy už zhasneš?“

